

AUGUSTE RODIN EN ZIJN DENKBEELDEN OVER KUNST

DOOR DR. C. J. WIJNAENDTS FRANCKEN.

Hoofdstuk I.

KORTE LEVENSSCHETS.

VAN groote beeldende kunstenaars, die veel geproduceerd hebben, valt gewoonlijk evenmin als van groote geleerden of wijsgeeren veel bizonders aangaande hun leven te verhalen. Zij gaan zóó geheel op in hun werk, besteden daaraan dermate hun tijd en concentreeren daarop zóó hun aandacht, dat er voor merkwaardige of avontuurlijke lotgevallen niet veel tijd en gelegenheid overblijven. Hun waarde en roem ontleenen zij aan hun scheppingen, terwijl hun gewone dagelijksch leven meestal vlak en eentonig verloopt en er daaromtrent bij hen veel minder valt te vermelden dan bij zoo menig onbeduidende persoonlijkheid.

Zoo ook bij den kunstenaar dien wij hier gaan behandelen. Auguste Rodin werd geboren te Parijs den 12den November 1840 en stierf aldaar kinderloos op 77-jarigen leeftijd op 17 Nov. 1917, midden in de oorlogsjaren, nadat zijn vrouw, Rose Beuret, zijn eerste model, die meer dan een halve eeuw zijn trouwe levensgezellin bleef, in het begin van dat jaar was overleden. Na zich in zijn jeugd in boetseeren en beeldhouwen bekwaamd te hebben, waagt hij het in 1864 voor de eerste maal een beeldwerk in te zenden bij het Salon, en wel een mannenkop met misvormden neus, „l'Homme au nez cassé” geheeten en gemodelleerd naar classieke voorbeelden. Deze buste wordt evenwel voor de tentoonstelling niet aangenomen.

Het zou thans geruimen tijd duren, alvorens na deze teleurstelling Rodin een soortgelijke poging herhaalde. Dertien jaren lang, grootendeels te Brussel in ondergeschikte betrekking doorgebracht, leeft hij onbekend en verborgen, zonder overhaasting zich verder bekwamend en ontwikkelend, om dan plotseling in volle rijpheid met een nieuw, thans levensgroot beeld voor den dag te komen, de zoogenaamde „Age d'airain”, den mensch voorstellend, in oertijden ontwakend uit het natuurleven. Dit beeld is dermate natuurgetrouw, dat de kunstenaar beschuldigd wordt het aan het levend lichaam als een afgietsel geformeerd te hebben. Maar die valsche aantijging van den inspecteur van schoone kunsten wordt gelukkig door een aantal bekende beeldhouwers bestreden en aan de kaak gesteld. De verdachtmaking was dan ook al te dwaas en ongerechtigd;